

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi uczestniczki postępowania T. Ł.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 10 października 2013 r.,
w sprawie z wniosku K. S.
przy uczestnictwie [...] o rozgraniczenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 maja 2016 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania T. Ł.
na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 6 listopada 2015 r.,

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje radcy prawnemu U. M. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w B. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu zażaleniowym;

3) zasądza od T. Ł. na rzecz J. K. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

W skardze o wznowienie postępowania w sprawie o rozgraniczenie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 października 2013 r. uczestniczka postępowania T. Ł. powołała się na nowe okoliczności i dowody mające potwierdzać istnienie nieprawidłowości przy wykonywaniu prac geodezyjnych, które miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Podała, że wyniku prowadzonej przez nią korespondencji z różnymi urzędami uzyskała na początku 2015 r. pismo od Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego w B., z którego wynika że sporządzona w sprawie opinia biegłego J. Z. była błędna. Nieprawidłowości na etapie administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego potwierdził również Wojewódzki Inspektor Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego w piśmie z dnia 11 kwietnia 2014 r. i Starostwo Powiatowe w S. w piśmie z dnia 22 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 6 listopada 2015 r. odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę T. Ł. o wznowienie postępowania. Stwierdził, że skarga nie została oparta na ustawowych przesłankach wskazanych w art. 403 § 2 k.p.c. Skarżąca powołała się bowiem na środki dowodowe powstałe po uprawomocnieniu się postanowienia, którego dotyczy skarga, a te nie mogą stanowić podstawy wznowienia.

W zażaleniu T. Ł. zarzuciła naruszenie art. 403 § 2, art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c. Podniosła, że z dołączonych do skargi o wznowienie pism z urzędów, z którymi korespondowała już po zakończeniu postępowania o rozgraniczenie wynika, że nie mogła być w ich posiadaniu już w dacie zakończenia postępowania w tej sprawie, a pisma te, do których nie odniósł się Sąd Okręgowy, doprowadziły do wykrycia nowych okoliczności mogących mieć wpływ na sposób rozgraniczenia.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu ewentualnie o zmianę postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania podlega wstępnemu badaniu przez sąd pod kątem terminowości jej wniesienia,

dopuszczalności skargi oraz oparcia skargi na ustawowej podstawie. Brak spełnienia któregokolwiek z tych wymogów powoduje odrzucenie skargi.

Kierując się treścią art. 410 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności ocenił terminowość wniesienia skargi uznając, że została ona wniesiona w terminie określonym w art. 407 k.p.c. liczonym od dnia 7 sierpnia 2015 r., kiedy to skarżąca otrzymała od Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego w B. pismo ostateczne wskazujące, w jej ocenie, na nieprawidłowości towarzyszące poszczególnym pracom geodezyjnym.

Oceny tej jednak nie można podzielić.

Trzymiesięczny termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania (art. 407 k.p.c.) opartej na wykryciu nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych (art. 403 § 2 k.p.c.) biegnie od dnia, w którym strona w sposób wiarygodny dowiedziała się o ich istnieniu i mogła ocenić ich prawdopodobny wpływ na wynik sprawy (zob. np. postanowienia SN: z dnia 14 października 1976 r., IV CZ 105/76, OSNC 1977, nr 5-6, poz. 96, z dnia 19 marca 2009 r., III CZ 11/09 niepubl. z dnia 8 czerwca 2010 r., II PZ 13/10 – niepubl.).

Skarżąca powoływała się na wykrycie nowych okoliczności faktycznych dotyczących nieprawidłowości w poszczególnych pracach geodezyjnych mających wpływ na przebieg spornej granicy, a poprzez to na treść postanowienia o rozgraniczeniu, o których dowiedziała się z korespondencji prowadzonej z różnymi urzędami, w tym zajmującymi się nadzorem geodezyjnym.

Jak wynika z dokumentów przedłożonych do akt sprawy przez skarżącą jej zastrzeżenia do wykonanych prac geodezyjnych dotyczyły prac wykonanych w różnym czasie, poczynając od 2009 r. przez geodetów A. P., M. P., R. F. i J. Z. w związku z ustaleniem przebiegu spornej granicy. Nie zgadzając się z kolejnymi ustaleniami dotyczącymi przebiegu tej granicy T.Ł. skierowała do różnych organów instytucji i sądów kilkadziesiąt skarg, pism itp. Na skierowane do Głównego Geodety Kraju pisma dotyczące nieprawidłowo wykonanych prac geodezyjnych T. Ł. otrzymała odpowiedzi w pismach z dnia 14 stycznia 2014 r., 4 lutego 2014 r., 7 marca 2014 r., 8 sierpnia 2014 r., 27 października 2014 r. i 6 listopada 2014 r. Główny Geodeta Kraju potwierdził w nich stwierdzone uprzednio przez

Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego nieprawidłowości wykryte w pracach wykonanych przez wcześniej wymienionych geodetów z wyłączeniem J. Z. Kwestie te zostały wyjaśnione w pismach skierowanych do skarżącej przez Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i kartograficznego z dnia: 4 listopada 2015 r., 28 maja 2015 r., 4 lipca 2014 r., 11 kwietnia 2014 r., 2 kwietnia 2014 r., 15 stycznia 2014 r. Kolejną skargę w sprawie stwierdzonych nieprawidłowości T. Ł. skierowała do Głównego Geodety Kraju w dniu 10 listopada 2015 r., który w odpowiedzi na nią z dnia 1 marca 2016 r. podtrzymał swoje stanowisko wyrażone we wcześniejszej korespondencji ze skarżącą odnośnie do stwierdzonych w 2014 r. nieprawidłowości w pracach wykonywanych przez poszczególnych geodetów oraz podtrzymał ocenę Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego wyrażoną w udzielonych skarżącej odpowiedziach o braku wpływu tych błędów na ostateczne ustalenie spornej granicy w sądowym postępowaniu rozgraniczeniowym.

W tym stanie rzeczy T. Ł. niewątpliwie dowiedziała się z wiarygodnych urzędowych źródeł o nieprawidłowościach w pracach geodezyjnych wykonywanych w związku ustaleniem przebiegu spornej granicy już w 2014 r. Jak sama wskazuje w zażaleniu już w piśmie z dnia 7 marca 2014 r. Główny Geodeta Kraju stwierdził, że działania osób występujących jako biegli w zakończonej prawomocnie sprawie o rozgraniczenie są niezgodne z obowiązującymi przepisami i budzą poważne wątpliwości. W kontekście tego pisma – jak podnosi skarżąca w zażaleniu – można z dużym prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością stwierdzić, że powołani w sprawie biegli ustalili w sposób nieprawidłowy granice nieruchomości, co po raz kolejny znalazło potwierdzenie w pismach Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego z dnia 11 kwietnia 2015 r. i z dnia 28 maja 2015 r. Już zatem w dniu doręczenia pisma z dnia 7 marca 2014 r. skarżąca dowiedziała się o powołanej obecnie w skardze podstawie wznowienia w postaci nowych okoliczności faktycznych, istniejących w toku poprzedniego postępowania, z których nie mogła w nim skorzystać, a co więcej – jak przyznaje – już w oparciu o treść tego pisma powzięła przekonanie, że miało to wpływ na sposób rozgraniczenia, gdyż biegli w sposób nieprawidłowy ustalili przebieg spornej granicy. Kontynuowanie przez skarżącą korespondencji w tym samym przedmiocie, z tymi

samymi urzędami po powstaniu przesłanek do wznowienia postępowania nie miało wpływu na początek biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, określonego w art. 407 § 1 k.p.c.

Wniesiona w dniu 7 sierpnia 2015 r. przez T. Ł. skarga o wznowienie postępowania podlegała więc odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 w zw. z art. 407 § 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, gdy zaskarżone postanowienie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie oraz orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego stosownie do jego wyniku (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

kc

db